

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області

Слідче управління

пр. Перемоги, 55/2, м. Київ, 03113, телефон (044) 281-57-04, факс (044) 253-63-02
www.ssu.gov.ua, e-mail: gusbu_kiv@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 20001792

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

місто Київ

«18» січня 2024 року

Старший слідчий 2-го відділу слідчого управління Головного управління СБ України у м. Києві та Київській області капітан Борисенко Костянтин Юрійович, розглянувши матеріали досудового розслідування кримінального провадження № 22023101110000123, відомості про яке внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань 24.01.2023, за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111-2, ч. 4 ст. 111-1, ч. 1 ст. 258-3 КК України, у зв'язку з наявністю підстав для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 2 ст. 40, ст. ст. 111, 112, ст. ст. 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Горбенку Олександр Михайловичу,
15.12.1955 р.н., громадянину України,
уродженцю с. Платонівка, Луганської області,
раніше не судимому, одруженому,
zareestrovanoмy та проживаючому за адресою:
м. Луганськ, вул. Кармелюка, 3а,-

про підозру у провадженні господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 4 ст. 111-1 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Горбенко Олександр Михайлович

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти

територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До

складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії РФ на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підіривної діяльності проти України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підіривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС РФ на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів РФ «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення Президента РФ, виходячи з інтересів безпеки життя громадян РФ, особового складу військового контингенту ЗС РФ, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту РФ на використання ЗС РФ на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «Декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «Республікою Крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року №

296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «Верховної Ради АР Крим» прийняли Постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «Республіка Крим», а також Постанову 1748-6/14 «Про правонаступництво Республіки Крим», за якою вищим органом влади «Республіки Крим» є «Державна рада Республіки Крим».

18 березня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» підписала «Договір» між РФ та «Республікою Крим» про прийняття до РФ «Республіки Крим» та утворення у складі РФ нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням Конституційного Суду РФ визнаний таким, що відповідає Конституції РФ, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів Держдума РФ, а 21 березня 2014 року - Рада Федерації Федеральних Зборів РФ, відтак цей «Договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий Закон РФ № 6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до РФ «Республіку Крим» та утворені в складі РФ нові суб'єкти. «Республіка Крим» вважається прийнятою до РФ з дати підписання «Договору» (ст. 1 Закону РФ № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «Державна рада Республіки Крим» прийняла «Конституцію Республіки Крим» як суб'єкта РФ.

На далі, продовжуючи підривну діяльність проти України, РФ утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади РФ, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади РФ та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС РФ на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку РФ.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку РФ на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку РФ внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання її анексії.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, вказаними особами організовувалися та проводилися у березні – квітні 2014 року антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях. Основою їх метою було поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, повинні створити враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені НЗФ.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, «ДНР» та «ЛНР» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб (більше трьох), створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичними організаціями.

Указана терористична організація має: конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки; чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються лідерам організацій; а також розподіл функцій між її учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

Так, на учасників силового блоку терористичної організації «ЛНР» покладаються наступні обов'язки:

- систематична організація та здійснення актів застосування збройної сили проти держави України у особі представників сил АТО, зокрема ведення збройного опору, незаконної протидії та перешкоджання виконанню службових обов'язків співробітниками правоохоронних органів України і військовослужбовцями Збройних Сил України та інших військових формувань, задіяними у проведенні антитерористичної операції;
- створення не передбачених законом озброєних підрозділів та участь у їх діяльності;
- вербування нових учасників до складу силового блоку терористичних організацій «ЛНР» та, організація їх у групи, навчання, озброєння та керівництво їхніми діями;
- захоплення населених пунктів, будівель, військових частин та інших об'єктів на території Донецької області;
- вчинення терористичних актів та диверсій на іншій території України;
- захоплення чи заволодіння у інший спосіб зброєю, боєприпасами, вибуховими речовинами, військовою технікою, транспортними засобами, а також будівництво укріплень з метою протидії діяльності осіб, задіяних у ході проведення АТО та забезпечення власної злочинної діяльності;
- викрадення осіб з метою отримання матеріальної вигоди та залякування мешканців, які підтримують діючу владу в Україні;

- силова підтримка учасників політичного блоку незаконних утворень «ЛНР», захоплення, а також укріплення та охорона зайнятих ними будівель та споруд;
- організація поставок зброї, боєприпасів, вибухових речовин, військової техніки та їх розподіл серед учасників терористичної організації.

Водночас на учасників політичного блоку терористичної організації «ЛНР» покладаються обов'язки:

- створення так званих «органів державної влади «ЛНР» та організація їх діяльності;
- видача документів, які мають ознаки нормативно-правових актів, від імені нелегітимних «органів державної влади «ЛНР»;
- організація та проведення незаконних референдуму та виборів на територіях, підконтрольних «ЛНР»;
- проведення агітаційної роботи серед населення Донецької області щодо діяльності терористичної організації «ДНР» з метою схилення їх до участі у вказаній терористичній організації та отримання підтримки власної діяльності серед мешканців східних регіонів України;
- організація збору, отримання матеріальної і фінансової допомоги від інших учасників терористичної організації та осіб, лояльно налаштованих до їх діяльності, а також її розподілу;
- налагодження взаємодії між лідерами «ЛНР», представниками влади та ЗС РФ з метою координації дій щодо застосування актів збройної сили проти держави України, а також дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;
- налагодження взаємодії з прихильниками злочинної діяльності, що перебувають за кордоном з метою координації дій, отримання матеріальної і гуманітарної допомоги та озброєння, а також залучення іноземних громадян для здійснення актів застосування збройної сили проти держави України, зокрема протидії правоохоронним органам та силам АТО;
- налагодження взаємодії з місцевими та закордонними засобами масової інформації з метою їх використання для агітацій, висвітлення діяльності «ЛНР», дискредитації діяльності органів державної влади України і осіб, задіяних у ході проведення антитерористичної операції, та формування думки серед населення про законність власних дій, а також вчинення за їх допомогою дій, направлених на зміну меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України;
- надання матеріальної та організаційної допомоги учасникам силового блоку «ЛНР» та для забезпечення їх протиправної діяльності;
- забезпечення учасників «ЛНР» транспортом, символікою та агітаційними матеріалами.

На керівників блоків покладається керівництво, організація дій та контроль за діяльністю підлеглих їм співучасників злочину за допомогою керівників груп, що входять до складу вказаних блоків.

Одним із основних завдань учасників вказаної терористичної організації є силова зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вплив на прийняття рішень, вчинення та не вчинення дій органами державної влади України, шляхом застосування зброї, вчинення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

7 квітня 2014 року, за поданням керівника Антитерористичного центру при Службі безпеки України, погодженим із Головою Служби безпеки України, на території Донецької і Луганської областей розпочато проведення антитерористичної операції (далі – АТО).

13 квітня 2014 року, через посилення сепаратистських виступів та захоплення державних установ на сході України, виконуючий обов'язки Президента України Указом від 14 квітня 2014 року № 405/2014 затвердив рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про невідкладні заходи щодо подолання терористичної загрози і збереження територіальної цілісності України», та Україною розпочато на території Донецької та Луганської областей широкомасштабну АТО із залученням Збройних Сил України та інших військових формувань.

Визнання Верховною Радою України «ДНР» і «ЛНР» терористичними організаціями, як і численні злочини вчинені їх представниками, знайшли своє відображення у Заяві Верховної Ради України «Про трагічну загибель людей внаслідок терористичного акту над територією України», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1596-VII, Заяві Верховної Ради України «Щодо протидії поширенню підтримуваного Російською Федерацією міжнародного тероризму», схваленій постановою Верховної Ради України від 22 липня 2014 року № 1597-VII, Зверненні Верховної Ради України до Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, національних парламентів держав – членів ЄС, США, Канади, Японії та Австралії щодо масового розстрілу людей під Волновахою в Україні, затверджену постановою Верховної Ради України від 14 січня 2015 року №106-VIII, Заяві Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», схваленій постановою Верховної Ради України від 21 квітня 2015 року № 337-VIII.

Отже, Верховною Радою України, як єдиним законодавчим органом державної влади, констатовано віднесення «ДНР» і «ЛНР» до терористичних організацій, а відповідних осіб, які забезпечують їх функціонування, як учасників терористичної організації.

Керівники терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР» за сприяння та координації представників влади РФ провели фіктивні референдуми про

відокремлення Донецької і Луганської областей від України та проголошення їх незалежними «державами».

НЗФ терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку. При цьому, учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації РФ, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

З огляду на викладене, між державами РФ та Україна з 20 лютого 2014 року триває збройний конфлікт міжнародного характеру.

Частиною 2 статті 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15 квітня 2014 року № 1207-VII констатовано, що тимчасова окупація території України розпочалася 20 лютого 2014 року.

Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 року № 2268-VIII визначено, що збройна агресія РФ розпочалася з неоголошених і прихованих вторгнень на територію України підрозділів ЗС та інших силових відомств РФ, а також шляхом організації та підтримки терористичної діяльності «ДНР» та «ЛНР», РФ чинить злочин агресії проти України та здійснює тимчасову окупацію частини її території за допомогою збройних формувань РФ, що складаються з регулярних з'єднань і підрозділів, підпорядкованих Міністерству оборони РФ, підрозділів та спеціальних формувань, підпорядкованих іншим силовим відомствам РФ, їхніх радників, інструкторів та іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд та груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих Російською Федерацією, а також за допомогою окупаційної адміністрації РФ, яку складають її державні органи та структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та підконтрольні РФ самопроголошені органи, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України.

Всупереч вказаним вище нормам міжнародного гуманітарного права президент РФ, діючи спільно з керівництвом так званих «ДНР», «ЛНР», а також іншими невстановленими на цей час досудовим розслідуванням представниками влади РФ, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 9 грудня 1981 року № 36/103, від 6 грудня 1970 року № 2734 (XXV), від 21 грудня

1965 року № 2131 (XX), від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), спланували, підготували і розв'язали агресивні військові дії проти України.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку народну республіку» та «Луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних Сил РФ за межами РФ, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань РФ здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Указом Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» в Україні введено воєнний стан, який діє на теперішній час.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням дату та час, але не пізніше 19.02.2015 у громадянина України Горбенка Олександра Михайловича, який перебував на тимчасово окупованій території м. Луганськ Луганської області та достовірно знав, що з 11 травня 2014 року підрозділами збройних сил РФ та інших військових формувань РФ здійснено незаконну окупацію частини території Луганської області та в подальшому створено незаконні органи влади «ЛНР», розуміючи, що вказаними незаконними діями представників збройних сил РФ та створених на тимчасово окупованій території Луганської області органів влади «ЛНР» вчиняються дії, направлені на зміну меж території України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, з корисливих та політичних мотивів виник злочинний умисел, направлений на співпрацю з державою-агресором РФ та незаконними органами влади так званого псевдодержавного утворення «ЛНР», створеного, контрольованого та фінансованого РФ.

Свій злочинний умисел, спрямований на співпрацю з державою-агресором РФ та незаконними органами влади «ЛНР» Горбенко О.М. реалізував шляхом провадження господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором РФ, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора.

З метою реалізації вказаного злочинного умислу у невстановлений досудовим розслідуванням час та у невстановленому місці, Горбенко О.М. вступив у злочинну змову з громадянином України Лук'яновим Д.І., спільно з

якими розробив план спільних злочинних дій, які полягали в організації та провадженні господарської діяльності, пов'язаної із закупівлею та подальшою реалізацією (збутом) продукції у вигляді автомобільних дисків, гумових покришок та шин, а також акумуляторів на тимчасово окупованій території Луганської області України.

В подальшому, реалізуючи раніше узгоджений план злочинних дій, Горбенко О.М. та Лук'янов Д.І. відповідно до законодавства псевдодержавного утворення «ЛНР» зареєстрували у встановленому незаконними органами влади «ЛНР» порядку господарські підприємства ТОВ «Лугашина» (реєстраційний номер 61104050), ТОВ «Торговий дім «Лугашина» (реєстраційний номер 61137411) та ТОВ «Автошина» (реєстраційний номер 61143469).

Так, Горбенком О.М. та Лук'яновим Д.І. у незаконному органі влади «ЛНР» так званому «Департаменті державної реєстрації Міністерства юстиції Луганської народної республіки» 19.02.2015 зареєстровано юридичну особу Товариство з обмеженою відповідальністю «Лугашина» та отримано свідоцтво № 11-0000405/2015 «Про державну реєстрацію юридичної особи».

Також, Горбенком О.М. та Лук'яновим Д.І. 19.11.2018 у незаконному органі влади «ЛНР» так званій «Міжрайонній інспекції федеральної податкової служби №1 по Луганській народній республіці» зареєстровано юридичну особу Товариство з обмеженою відповідальністю «Торговий дім» Лугашина» та отримано свідоцтво № 11-0003741/2018 «Про державну реєстрацію юридичної особи».

Крім того, 28.04.2022 Горбенком О.М. та Лук'яновим Д.І. у незаконному органі влади «ЛНР» так званому «відділі державної реєстрації юридичних осіб – підприємців Луганського міського управління юстиції міністерства юстиції Луганської народної республіки» зареєстровано юридичну особу Товариство з обмеженою відповідальністю «Автошина» та отримано свідоцтво № 11-0004346/2022 «Про державну реєстрацію юридичної особи».

В подальшому, на виконання раніше досягнутої домовленості, у 2015 році (точні дата та час в ході досудового розслідування не встановлені) Лук'янова Д.І. призначено на посаду директора ТОВ «Лугашина» (реєстраційний номер 61104050).

Відповідно до розробленого плану злочинних дій на Горбенка О.М., як засновника ТОВ «Лугашина» (реєстраційний номер 61104050), ТОВ «Торговий дім «Лугашина» (реєстраційний номер 61137411) та ТОВ «Автошина» (реєстраційний номер 61143469) покладається загальне керівництво діяльністю вказаних господарських підприємств та координація дій всіх співучасників.

У свою чергу до обов'язків Лук'янова Д.І. входить організація виконання вказівок Горбенка О.М. та забезпечення здійснення діяльності вказаних суб'єктів господарювання на тимчасово окупованій території Луганської області у взаємодії з державою-агресором РФ, незаконними органами влади та окупаційною адміністрацією «ЛНР», безпосередня реалізація продукції, оброблення та

формування замовлень, ведення господарсько-фінансової звітності підприємств, підписання укладених угод.

Разом з цим, на виконання спільного злочинного умислу направленого на співпрацю з державою-агресором та незаконними органами влади «ЛНР» Горбенко О.М. та Лук'янов Д.І. налагодили стійкі робочі та ідеологічні зв'язки з представниками незаконних органів влади та місцевої окупаційної адміністрації та досягнули з ними домовленостей, щодо постачання продукції до вказаних відомств, забезпечивши тим самим безперервну та безперешкодну діяльність ТОВ «Лугашина», ТОВ «Торговий дім «Лугашина» та ТОВ «Автошина» на тимчасово окупованій території Луганської області.

Так, між ТОВ «Лугашина» в особі директора Лук'янова Д.І. та так званим «міністерством державної безпеки» «ЛНР» в особі «заступника міністра» укладено договори про поставки товару на території «ЛНР»: договір № 22/06/17 від 22.06.2017 між ТОВ «Лугашина» та «Міністерством державної безпеки» «ЛНР» на поставку товару: автомобільні шини та акумулятори на суму 72760 російських рублів 00 копійок; договір № 11/02/19-1 від 11.02.2019 між ТОВ «Лугашина» та «Міністерством державної безпеки» «ЛНР» на поставку товару: автомобільні акумулятори на суму 2 652 російських рублів 00 копійок; договір № 31 (або 81) від 14.06.2021 між ТОВ «Лугашина» та «Міністерством державної безпеки» «ЛНР» на поставку товару: автомобільні шини на суму 16240 російських рублів 00 копійок.

У подальшому Горбенко О.М. та Лук'янов Д.І. будучи обізнаними про те, що 30 вересня 2022 року законодавчими органами РФ до складу Російської Федерації включено території Донецької, Луганської, Херсонської і Запорізької областей і розуміючи, що для подальшого ведення господарської діяльності на території Луганської області необхідно перереєструвати підприємства за законодавством Російської Федерації, прийняли рішення про подання документів для реєстрації ТОВ «Лугашина» (реєстраційний номер 61104050), ТОВ «Торговий дім «Лугашина» (реєстраційний номер 61137411) та ТОВ «Автошина» (реєстраційний номер 61143469) у єдиному державному реєстрі юридичних осіб - «ЄГРЮЛ».

При цьому Горбенко О.М. та Лук'янов Д.І. розуміли, що провадження господарської діяльності можливе лише у взаємодії з державою-агресором та її представниками, а також незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, а також те, що вказані дії є незаконними, оскільки вчиняються всупереч чинного законодавства України.

Крім цього Горбенко О.М. та Лук'янов Д.І. були обізнані про те, що наслідком здійснення вказаної господарської діяльності може стати постачання їхніми підприємствами автомобільної продукції незаконним органам влади,

створеним на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційній адміністрації держави-агресора, яка серед іншого, може використовуватись державою-агресором як конструктивний елемент автомобільної техніки, що застосовується в оборонно-промисловому комплексі РФ при веденні агресивної війни проти України.

Так, продовжуючи реалізацію злочинного наміру, спрямованого на провадження господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, Горбенко О.М. діючи за попередньою змовою групою осіб з Лук'яновим Д.І., діючи умисно у невстановлені час та місці але не пізніше 29.11.2022 подали документи до незаконного органу влади, створеного на тимчасово окупованій території Луганської області так званої «Міжрайонної інспекції федеральної податкової служби № 1 по Луганській народній республіці» для реєстрації ТОВ «Лугашина» (реєстраційний номер 61104050), ТОВ «Торговий дім «Лугашина» (реєстраційний номер 61137411) та ТОВ «Автошина» (реєстраційний номер 61143469) у єдиному державному реєстрі юридичних осіб РФ - «ЄГРЮЛ».

В подальшому, на підставі поданих Горбенком О.М. та Лук'яновим Д.І. документів незаконним органом влади, створеним на тимчасово окупованій території Луганської області, так званою «Міжрайонною інспекцією федеральної податкової служби № 1 по Луганській народній республіці», 29.11.2022 здійснено перереєстрацію підприємства ТОВ «Торговий дім «Лугашина» (реєстраційний номер 61137411) та присвоєно новий індивідуальний податковий номер – 9403001170, та основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400001654.

25.01.2023 «Міжрайонною інспекцією федеральної податкової служби № 1 по Луганській народній республіці» здійснено перереєстрацію підприємства ТОВ «Лугашина» (реєстраційний номер 94030001236) та присвоєно новий індивідуальний податковий номер – 9403024064, та основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400002050.

01.02.2023 «Міжрайонною інспекцією федеральної податкової служби №1 по Луганській народній республіці» здійснено перереєстрацію підприємства ТОВ «Автошина» (реєстраційний номер 61143469) та присвоєно новий індивідуальний податковий номер – 9403024064, та основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400098245.

Основними видами діяльності вказаних підприємств зазначені: оптова торгівля автомобільними деталями, вузлами та засобами.

Таким чином Горбенко О.М. та Лук'янов Д.І. легалізували діяльність підприємств ТОВ «Лугашина» (основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400002050), ТОВ «Торговий дім «Лугашина» (основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400001654), ТОВ «Автошина» (основний державний реєстраційний номер юридичної особи –

1229400098245), для провадження господарської діяльності на тимчасово окупованій території Луганської області відповідно до законодавства держави-агресора РФ.

В подальшому, в невстановлений досудовим розслідуванням час та місці, але не пізніше 25.01.2023 року продовжуючи реалізацію злочинного умислу, спрямованого на провадження господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора Горбенко О.М. та Лук'янов Д.І з метою продовження господарської діяльності ТОВ «Лугашина» (основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400002050), досягли попередньої змови з громадянином України Грішановим Віктором Олеговичем, про призначення останнього на посаду директора ТОВ «Лугашина».

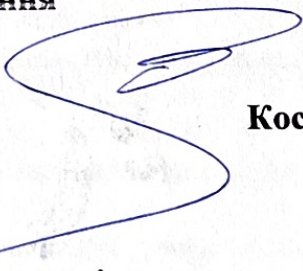
В свою чергу Грішанов В.О., усвідомлюючи факт здійснення відкритої збройної агресії РФ проти України, а також те, що товариство ТОВ «Лугашина» (1229400002050) провадить господарську діяльність на тимчасово окупованій території Луганської області у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, а також те, що вказані дії є незаконними, оскільки вчиняються всупереч чинного законодавства України, надав свою добровільну згоду на призначення на посаду директора ТОВ «Лугашина» (основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400002050).

Продовжуючи реалізацію спільного між співучасниками умислу, спрямованого на провадження господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора Грішанов В.О. в період часу з 25.01.2023 по липень 2023 року (точний час в ході досудового розслідування не встановлено) перебуваючи на посаді директора ТОВ «Лугашина» (1229400002050), будучи фактичним керівником вказаного підприємства, діючи за попередньою змовою групою осіб з Горбенком О.М. та Лук'яновим Д.І., знаходячись на тимчасово окупованій території Луганської області, на виконання вказівок Горбенка О.М. здійснював адміністративно-господарські функції, пов'язані з управлінням ТОВ «Лугашина», забезпечував фінансово-господарську діяльність підприємства, взаємодію з представниками незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території Луганської області, безпосередню реалізацію продукції, оброблення та формування замовлень, ведення звітності, укладання та підписання угод, закупівлю товару та його доставку до місця реалізації, облаштування та підтримання належного стану торгових приміщень підприємств, а також займався пошуком джерел збуту продукції.

У свою чергу Горбенко О.М. діючи за попередньою змовою групою осіб з Лук'яновим Д.І., Грішановим В.О., у період часу не раніше 2015 року по липень 2023 року (точний час в ході досудового розслідування не встановлено) знаходячись на окупованій території Луганської області у м. Луганськ, фактично здійснював контроль за діяльністю ТОВ «Лугашина» (основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400002050), ТОВ «Торговий дім «Лугашина» (основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400001654), ТОВ «Автошина» (основний державний реєстраційний номер юридичної особи – 1229400098245), отримував фінансові прибутки від їх діяльності, розподіляв частини прибутків між співучасниками, надавав вказівки співучасникам та усував перешкоди у фінансово-господарській діяльності зазначених товариств, сприяв в організації безпосереднього узгодження питань укладання господарських угод, а також контролював їх фактичне виконання, безпосередньо контактував з представниками незаконних органів влади, створених на тимчасово окупованій території Луганської області з приводу діяльності підконтрольних йому підприємств.

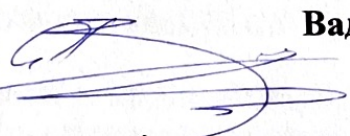
Таким чином, Горбенко О.М. підозрюється у провадженні господарської діяльності у взаємодії з державою-агресором, незаконними органами влади, створеними на тимчасово окупованій території, у тому числі окупаційною адміністрацією держави-агресора, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у кримінальному правопорушенні, передбаченому ч. 2 ст. 28, ч. 4 ст. 111-1 КК України.

Старший слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан

Костянтин БОРИСЕНКО

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор у кримінальному провадженні -
прокурор відділу нагляду за додержанням законів
регіональним органом безпеки
Київської обласної прокуратури
«__» січня 2024 року

Вадим ЯХНО

Про підозру мені повідомлено та письмове повідомлення про підозру
від «__» _____ 2024 року отримав о «__» год. «__» хв.
«__» _____ 2024 року

Підозрюваний: _____ / _____

Одночасно підозрюваному роз'яснено, що відповідно до статті 42 Кримінального процесуального кодексу України він як підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;
- 15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
- 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;
- 17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове

розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Крім того, підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк - заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Підозрюваний, який є іноземцем та ув'язнений, має право на зустріч з представником дипломатичної або консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____

«__» _____ 2024 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснено.

Підозрюваний / _____ / _____

«__» _____ 2024 року

Захисник / _____ / _____

«__» _____ 2024 року

Повідомлення та пам'ятку вручив, права підозрюваного оголосив та роз'яснив:

**Старший слідчий слідчого управління
Головного управління СБ України
у м. Києві та Київській області
капітан**

Костянтин БОРИСЕНКО